Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 4. októbra 2024*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Justičná spolupráca v občianskych veciach – Súdna právomoc a výkon rozsudkov v občianskych a obchodných veciach – Nariadenie (ES) č. 44/2001 – Články 34 a 45 – Uznávanie a výkon rozsudkov – Zrušenie vyhlásenia vykonateľnosti rozsudkov – Dôvody odmietnutia – Verejný poriadok dožiadaného členského štátu – Uloženie povinnosti denníku a jednému z jeho novinárov nahradiť škodu za poškodenie dobrej povesti športového klubu – Náhrada škody – Článok 11 Charty základných práv Európskej únie – Sloboda tlače“

Vo veci C-633/22,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko) z 28. septembra 2022 a doručený Súdnemu dvoru 11. októbra 2022, ktorý súvisí s konaním:

Real Madrid Club de Fútbol,

AE

proti

EE,

Société Éditrice du Monde SA,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda L. Bay Larsen, predsedovia komôr A. Prechal, K. Jürimäe, C. Lycourgos, T. von Danwitz (spravodajca), F. Biltgen a N. Piçarra, sudcovia S. Rodin, P. G. Xuereb, L. S. Rossi, N. Wahl, I. Ziemele, J. Passer a D. Gratsias,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: R. Şereş, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 17. októbra 2023,

* Jazyk konania: francúzština.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Real Madrid Club de Fútbol a AE, v zastúpení: C. Angulo Delgado a J. M. Villar Uríbarri, abogados,

– EE a Société Éditrice du Monde SA, v zastúpení: P. Spinosi, avocat,

– francúzska vláda, v zastúpení: B. Fodda a E. Timmermans, splnomocnení zástupcovia,

– nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller, M. Hellmann a J. Simon, splnomocnení zástupcovia,

– španielska vláda, v zastúpení: A. Gavela Llopis a A. Pérez-Zurita Gutiérrez, splnomocnené zástupkyne,

– maltská vláda, v zastúpení: A. Grech, advocate, a D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogado,

– Európska komisia, v zastúpení: S. Noë, P. J. O. Van Nuffel a W. Wils, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní z 8. februára 2024,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 34 a 36 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42) so zreteľom na článok 11 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi na jednej strane klubom Real Madrid Club de Fútbol (ďalej len „Real Madrid“), ako aj AE, a EE a spoločnosťou Société Éditrice du Monde SA na strane druhej vo veci výkonu rozsudku vo Francúzsku, ktorý bol vydaný v Španielsku a EE a tejto spoločnosti sa v ňom ukladá povinnosť zaplatiť klubu Real Madrid a AE náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá im vznikla z dôvodu, že bol o nich v denníku *Le Monde* uverejnený článok.

Právny rámec

Právo Únie

Nariadenie č. 44/2001

3 Odôvodnenia 16 až 18 nariadenia č. 44/2001 zneli takto:

„(16) Vzájomná dôvera vo výkon súdnictva v spoločenstve odôvodňuje automatické uznávanie rozsudkov vydaných v členskom štáte bez ďalšieho konania, s výnimkou sporných prípadov.

(17) Na základe tej istej zásady vzájomnej dôvery musí byť konanie smerujúce k výkonu rozsudku vydaného v jednom členskom štáte na území iného členského štátu účinné a rýchle. Sledujúce tento cieľ by sa vyhlásenie rozsudku za vykonateľný malo vydať takmer automaticky po výlučne formálnej kontrole predložených dokladov bez možnosti, aby súd z úradnej povinnosti skúmal ktorýkoľvek z dôvodov nevykonateľnosti uvedený v tomto nariadení.

(18) Avšak, dodržiavanie práv obhajoby vyžaduje, aby žalovaný mal možnosť odvolať sa v kontradiktórnom konaní proti vyhláseniu rozsudku za vykonateľný, ak sa domnieva, že je daný niektorý z dôvodov nevykonateľnosti. Žalobca by tiež mal mať k dispozícii opravné prostriedky v prípade, že jeho návrh na vyhlásenie rozsudku za vykonateľný sa zamietol.“

4 Kapitola III nariadenia č. 44/2001 obsahujúca jeho články 32 až 56 uvádzal pravidlá týkajúce sa uznávania a výkonu rozsudkov v členských štátoch vydaných v inom členskom štáte.

5 Článok 33 ods. 1 tohto nariadenia stanovoval:

„Rozsudok vydaný v členskom štáte sa uznáva v ostatných členských štátoch bez osobitného konania.“

6 Článok 34 bod 1 uvedeného nariadenia stanovoval:

„Rozsudok sa neuzná:

1. ak je uznanie v zjavnom rozpore s verejným poriadkom členského štátu, v ktorom sa o uznanie žiada.“

7 Podľa článku 36 nariadenia č. 44/2001:

„Za žiadnych okolností sa nesmie cudzí rozsudok skúmať z hľadiska rozhodnutia vo veci samej.“

8 Články 38 až 52 nariadenia č. 44/2001, ktorý sa nachádza v oddiele 2 kapitoly III tohto nariadenia, upravujú konanie o vyhlásení vykonateľnosti.

9 Článok 38 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 znel:

„Rozsudok vydaný v členskom štáte a vykonateľný v tomto štáte sa vykoná v inom členskom štáte, ak tam bol vyhlásený za vykonateľný na návrh zainteresovaného účastníka.“

10 Článok 43 ods. 1 tohto nariadenia stanovoval:

„Proti rozhodnutiu o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti sa môže odvolať každý z účastníkov.“

11 Článok 44 uvedeného nariadenia stanovoval:

„Rozsudok vydaný v odvolacom konaní možno napadnúť len opravným prostriedkom uvedeným v prílohe IV.“

12 Podľa článku 45 toho istého nariadenia:

„1. Súd, ktorý koná o odvolaní podľa článku 43 alebo článku 44, môže odmietnuť vydať alebo zrušiť vydané vyhlásenie vykonateľnosti len na základe jedného z dôvodov uvedených v článkoch 34 a 35. Svoje rozhodnutie vydá bez odkladu.

2. Za žiadnych okolností sa nesmie cudzí rozsudok skúmať z hľadiska rozhodnutia vo veci samej.“

13 Príloha IV nariadenia č. 44/2001 stanovovala:

„Opravné prostriedky, ktoré možno podať podľa článku 44 sú tieto:

– v Belgicku, Grécku, Španielsku, Francúzsku, Taliansku, Luxembursku a Holandsku odvolanie v rámci kasácie,

…“

Nariadenie (EÚ) č. 1215/2012

14 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1) zrušilo a nahradilo nariadenie č. 44/2001.

15 Článok 66 nariadenia č. 1215/2012 stanovuje:

„1. Toto nariadenie sa uplatňuje len na konania začaté, na listiny úradne vyhotovené alebo zaregistrované ako verejné listiny a na súdne zmiery schválené alebo uzavreté od 10. januára 2015.

2. Bez ohľadu na článok 80 sa nariadenie [č. 44/2001] naďalej uplatňuje na rozsudky vydané v konaniach začatých, na listiny úradne vyhotovené alebo zaregistrované ako verejné listiny a na súdne zmiery, ktoré sa schválili alebo uzavreli pred 10. januárom 2015, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti uvedeného nariadenia.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

16 Denník *Le Monde* uverejnil 7. decembra 2006 článok, v ktorom jeho autor, pán EE, novinár zamestnaný v tomto denníku, tvrdil, že Real Madrid a Fútbol Club Barcelona využívali služby strojcu dopingovej siete v cyklistike. Túto správu prevzali mnohé médiá, najmä španielske. Dňa 23. decembra 2006 uverejnil denník *Le Monde* bez komentára list, ktorý mu poslal Real Madrid, popierajúci tieto tvrdenia.

17 Real Madrid a AE, člen jeho lekárskeho tímu, podali 25. mája 2007 na Juzgado de Primera Instancia de Madrid (Súd prvého stupňa Madrid, Španielsko) proti Société Éditrice du Monde a EE žalobu o náhradu škody založenú na poškodení ich cti. Tento súd rozsudkom z 27. februára 2009 jednak posledným uvedeným uložil povinnosť zaplatiť klubu Real Madrid sumu vo výške 300 000 eur a AE sumu vo výške 30 000 eur ako náhradu vzniknutej nemajetkovej ujmy, a jednak nariadil uverejnenie tohto rozsudku v denníku *Le Monde*, ako aj v španielskom denníku. Tento rozsudok bol v podstate potvrdený rozsudkom, ktorý vydal Audiencia Provincial de Madrid (Provinčný súd Madrid, Španielsko) Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko) rozsudkom z 24. februára 2014 zamietol opravný prostriedok podaný proti poslednému uvedenému rozsudku.

18 Uznesením z 11. júla 2014 Juzgado de Primera Instancia de Madrid (Súd prvého stupňa Madrid) nariadil výkon tohto rozsudku Tribunal Supremo (Najvyšší súd), ako aj uložil Société éditrice du Monde a EE povinnosť zaplatiť klubu Real Madrid sumu 300 000 eur ako istinu a sumu 90 000

eur ako úroky a trovy konania. Uznesením z 9. októbra 2014 tiež nariadil výkon uvedeného rozsudku, ako aj zaplatenie sumy 30 000 eur ako istiny v prospech AE a sumy 3 000 eur ako úroky a trovy konania.

19 Dňa 15. februára 2018 Tribunal de grande instance de Paris (Súd prvej inštancie Paríž, Francúzsko) vydal dve vyhlásenia konštatujúce vykonateľnosť rozsudku Tribunal Supremo (Najvyšší súd) z 24. februára 2014, ako aj týchto uznesení.

20 Rozsudkami z 15. septembra 2020 Cour d'appel de Paris (Odvolací súd Paríž, Francúzsko) tieto vyhlásenia zrušil z dôvodu, že vzhľadom na to, že tento rozsudok a uvedené uznesenia sú zjavne v rozpore s francúzskym medzinárodným verejným poriadkom, nemožno ich vo Francúzsku vykonať. V tejto súvislosti Cour d'appel de Paris (Odvolací súd Paríž) po prvé uviedol, že španielske súdy uložili žalovaným vo veci samej povinnosť zaplatiť náhradu škody, hoci sa Real Madrid nedovolával majetkovej ujmy. Po druhé pred španielskym súdom sa rozoberal len mediálny účinok článku dotknutého vo veci samej, ktorého pravdivosť španielske médiá popreli, takže vzniknutá škoda bola týmto popretím zmiernená. Po tretie uloženie povinnosti zaplatiť sumu 300 000 eur ako istinu a sumu 90 000 eur ako úroky a trovy konania sa týka fyzickej osoby, ako aj vydavateľskej spoločnosti denníka, a predstavuje 50 % čistých strát a 6 % sumy peňažných prostriedkov tejto spoločnosti k 31. decembru 2017. Po štvrté povinnosť zaplatiť sumu 30 000 eur ako istinu a sumu 3 000 eur ako úroky a trovy konania v prospech AE sa pripočíta k vyššie uvedenej platobnej povinnosti. Napokon je mimoriadne zriedkavé, aby vo Francúzsku náhrada škody priznaná za útoky na česť alebo poškodenie dobrého mena osoby presiahla sumu 30 000 eur, pričom francúzska právna úprava trestá ohováranie jednotlivcov pokutou v maximálnej výške 12 000 eur.

21 Tento súd dospel k záveru, že uvedené uloženie povinností má odradzujúci účinok na účasť novinára a tlačového orgánu na verejnej diskusii o témach spoločenského záujmu, čo môže brániť médiám pri plnení ich úloh v oblasti informovania a kontroly, a tak uznanie alebo výkon rozsudkov, ktorými boli tieto povinnosti uložené, neprijateľne porušuje francúzsky medzinárodný verejný poriadok, keďže zasahuje do slobody prejavu.

22 Real Madrid a AE podali opravný prostriedok na Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko), ktorý je súdom podávajúcim návrh na začatie prejudiciálneho konania (ďalej len „vnútroštátny súd"), proti rozsudkom Cour d'appel de Paris (Odvolací súd Paríž) z 15. septembra 2020, pričom tvrdili, že preskúmanie primeranosti náhrady škody sa môže uskutočniť len vtedy, ak má sankčnú, a nie kompenzačnú povahu. Okrem toho Cour d'appel de Paris (Odvolací súd Paríž) tým, že v súvislosti so škodou svojím vlastným posúdením nahradil posúdenie súdu pôvodu, v rozpore s článkom 34 bodom 1 a článkom 36 nariadenia č. 44/2001 zmenil rozhodnutia španielskych súdov, o ktoré ide vo veci samej. Napokon tento súd nezohľadnil závažnosť pochybení konštatovaných španielskymi súdmi ani skutočnosť, že ekonomická situácia osôb, ktorým bola uložená povinnosť, nie je relevantná pre posúdenie neprimeranosti priznanej náhrady škody, ktorá sa v žiadnom prípade nemá posudzovať z hľadiska vnútroštátnych noriem.

23 Vnútroštátny súd najmä poznamenal, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva článok 10 ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP"), ponecháva len malý priestor pre obmedzenia slobody prejavu v dvoch oblastiach, politickej diskusie a otázok všeobecného záujmu (rozsudok ESĽP, 23. apríla 2015, Morice v. Francúzsko, CE:ECHR:2015:0423JUD002936910, bod 125). Do tejto oblasti patrí zverejňovanie informácií týkajúcich sa športu (rozsudok ESĽP, 26. apríla 2007, Colaço Mestre a SCI – Sociedade Independente de Comunicação,

S.A. v. Portugalsko, CE:ECHR:2007:0426JUD001118203, bod 28). Okrem toho odradzujúci účinok uloženia povinnosti nahradiť škodu je podľa tohto súdu parametrom pri posudzovaní primeranosti opatrenia na náhradu škody utrpenej v dôsledku hanlivých výrokov. Pokiaľ ide konkrétne o slobodu prejavu novinárov, treba dbať na to, aby výška náhrady škody uložená tlačovým spoločnostiam nemohla ohroziť ich ekonomické základy (rozsudok ESĽP, 26. novembra 2013, Błaja News Sp. z o.o. v. Poľsko, CE:ECHR:2013:1126JUD005954510, bod 71).

24 Za týchto podmienok Cour de cassation (Kasačný súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Majú sa články 34 a 36 nariadenia [č. 44/2001] a článok 11 [Charty] vykladať v tom zmysle, že uloženie povinnosti nahradiť škodu za poškodenie dobrej povesti športového klubu prostredníctvom informácií uverejnených v novinách môže zjavne porušovať slobodu prejavu, a tak predstavovať dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozsudku?

2. V prípade kladnej odpovede, majú sa tieto ustanovenia vykladať v tom zmysle, že neprimeranosť trestu môže dožiadaný súd uznať len vtedy, ak pôvodný alebo dožiadaný súd určí, že náhrada škody má sankčnú povahu a nie ak je priznaná ako náhrada nemajetkovej ujmy?

3. Majú sa tieto ustanovenia vykladať v tom zmysle, že dožiadaný súd sa môže spoliehať len na odstrašujúci účinok trestu vo vzťahu k prostriedkom osoby, ktorej bola uložená povinnosť, alebo že môže zohľadniť aj iné faktory, ako je závažnosť pochybenia alebo rozsah škody?

4. Môže byť samotný odstrašujúci účinok vo vzťahu k prostriedkom novín dôvodom na odmietnutie uznania alebo výkonu rozhodnutia pre zjavné porušenie základnej zásady slobody tlače?

5. Má sa odstrašujúci účinok chápať ako ohrozenie finančnej rovnováhy novín, alebo môže spočívať len v zastrašujúcom účinku?

6. Mal by sa odstrašujúci účinok posudzovať rovnako v prípade vydavateľstva novín a v prípade novinára, fyzickej osoby?

7. Je všeobecná hospodárska situácia tlačených médií relevantným faktorom pri posudzovaní, či okrem osudu dotknutých novín môže mať odsúdenie zastrašujúci účinok na všetky médiá?“

O prejudiciálnych otázkach

25 Na úvod treba uviesť, že predmetom konania vo veci samej je kasačný opravný prostriedok týkajúci sa zrušenia vyhlásenia vykonateľnosti rozsudku a dvoch uznesení vydaných v Španielsku na základe článku 45 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 vo Francúzsku z dôvodu, že ich výkon by mal za následok zjavné porušenie slobody prejavu zakotvenej v článku 11 Charty.

26 Pokiaľ ide o uplatniteľnosť *ratione temporis* nariadenia č. 44/2001, nariadenie č. 1215/2012 vo svojom článku 66 ods. 2 stanovuje, že nariadenie č. 44/2001 sa naďalej uplatňuje na konania začaté pred 10. januárom 2015, a teda na rozsudky vydané v týchto konaniach. Vo veci samej boli

rozsudok a uznesenia, o ktorých výkon ide, vydané v nadväznosti na konanie začaté v Španielsku pred týmto dátumom. Nariadenie č. 44/2001 je preto, ako uviedla aj Európska komisia, uplatniteľné *ratione temporis* v rámci konania vo veci samej.

27 Pokiaľ ide o relevantné ustanovenia tohto nariadenia na účely preskúmania položených otázok, treba konštatovať, že kasačný opravný prostriedok podaný na vnútroštátny súd predstavuje opravný prostriedok podľa článku 44 nariadenia č. 44/2001 v spojení s jeho prílohou IV. Dôvody nevykonania, na ktorých môže vnútroštátny súd rozhodujúci o opravnom prostriedku podľa tohto článku 44 založiť svoje rozhodnutie, sú uvedené v článku 45 tohto nariadenia, ktorého odsek 1 odkazuje na dôvody odmietnutia uznania uvedené v článkoch 34 a 35 uvedeného nariadenia, a ktorého odsek 2 obsahuje, podobne ako článok 36 toho istého nariadenia, zákaz skúmania cudzieho rozsudku, o ktorého výkon ide, z hľadiska rozhodnutia vo veci samej.

28 Za týchto podmienok sa treba domnievať, že vnútroštátny súd sa svojimi otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, v podstate pýta, či a prípadne za akých podmienok sa má odmietnuť výkon rozsudku, ktorým bola vydavateľskej spoločnosti denníka a jednému z jeho novinárov uložená povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu spôsobenú športovému klubu a jednému z členov jeho lekárskeho tímu z dôvodu poškodenia ich dobrej povesti v dôsledku informácie, ktorá sa ich týka a ktorá bola uverejnená v tomto denníku, podľa ustanovení článku 34 bodu 1 v spojení s článkom 45 nariadenia č. 44/2001 z dôvodu, že môže predstavovať zjavné porušenie slobody prejavu zakotvenej v článku 11 Charty, a teda narušenie verejného poriadku dožiadaného členského štátu.

O článku 34 bode 1 nariadenia č. 44/2001 v spojení s jeho článkom 45

29 Režim uznávania a výkonu súdnych rozhodnutí stanovený nariadením č. 44/2001 spočíva, ako vyplýva z jeho odôvodnení 16 a 17, na vzájomnej dôvere vo výkon súdnictva v Európskej únii. Takáto dôvera si vyžaduje nielen automatické uznávanie súdnych rozhodnutí vydaných v členskom štáte v inom členskom štáte, ale aj to, aby konanie smerujúce k výkonu týchto rozhodnutí v tomto druhom členskom štáte bolo účinné a rýchle. Takéto konanie musí podľa odôvodnenia 17 tohto nariadenia obsahovať iba jednoduchú formálnu kontrolu dokumentov požadovaných na účely priznania vykonateľnosti v dožiadanom členskom štáte, pričom vyhlásenie konštatujúce vykonateľnosť rozhodnutia sa vydáva takmer automaticky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2019, Aktiva Finants, C-433/18, EU:C:2019:1074, bod 23).

30 Rozsudky vydané v členskom štáte sa teda na základe článku 33 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 uznávajú v ostatných členských štátoch bez osobitného konania a podľa článku 38 ods. 1 toho istého nariadenia sa vykonajú v inom členskom štáte, ak tam boli vyhlásené za vykonateľné na návrh zainteresovaného účastníka.

31 Cieľom systému opravných prostriedkov, ktorý toto nariadenie stanovuje proti uznaniu alebo výkonu rozsudku, je, ako vyplýva z jeho odôvodnení 16 až 18, dosiahnuť spravodlivú rovnováhu medzi na jednej strane vzájomnou dôverou vo výkon súdnictva v Únii, ktorá odôvodňuje v zásade v ktoromkoľvek členskom štáte automatické uznávanie a vyhlasovanie vykonateľnosti rozhodnutí vydaných v inom členskom štáte, a na druhej strane dodržiavaním práv na obranu, ktoré vyžaduje, aby žalovaný mal možnosť odvolať sa v kontradiktórnom konaní proti vyhláseniu rozhodnutia za vykonateľné, ak sa domnieva, že je daný niektorý z dôvodov nevykonateľnosti (rozsudok z 28. apríla 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, bod 73, a zo 7. júla 2016, Lebek, C-70/15, EU:C:2016:524, bod 36).

32 V tejto poslednej uvedenej súvislosti článok 45 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 zužuje možnosť odmietnuť alebo zrušiť vyhlásenie vykonateľnosti rozsudku len na dôvody uvedené v článkoch 34 a 35 tohto nariadenia.

33 Článok 34 bod 1 nariadenia č. 44/2001 stanovuje, že rozsudok sa neuzná, ak je uznanie v zjavnom rozpore s verejným poriadkom členského štátu, v ktorom sa o uznanie žiada.

34 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa článok 34 bod 1 nariadenia č. 44/2001 má vykladať striktne, keďže predstavuje prekážku dosiahnutia jedného zo základných cieľov sledovaných týmto nariadením. Môže sa teda uplatniť len vo výnimočných prípadoch (rozsudky z 28. apríla 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, bod 55, a z 20. júna 2022, London Steam-Ship Owners' Mutual Insurance Association, C-700/20, EU:C:2022:488, bod 77, ako aj citovaná judikatúra).

35 Pokiaľ ide konkrétne o bod 1 tohto článku 34, hoci sa členským štátom podľa výhrady obsiahnutej v tomto bode v zásade ponecháva voľnosť určiť požiadavky vyplývajúce z ich verejného poriadku v súlade s ich právom a vnútroštátnou praxou, hranice tohto pojmu sú vecou výkladu tohto nariadenia. Hoci teda neprináleží Súdnemu dvoru, aby definoval obsah verejného poriadku členského štátu, napriek tomu je jeho úlohou preskúmať hranice, v ktorých súd členského štátu môže využiť uvedený pojem na to, aby neuznal rozhodnutie pochádzajúce z iného členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. apríla 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, body 56 a 57, ako aj zo 16. júla 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, bod 42).

36 V tomto ohľade treba pripomenúť, že tým, že článok 36 a článok 45 ods. 2 nariadenia č. 44/2001 zakazujú prehodnotenie podstaty rozhodnutia prijatého v cudzom štáte, zakazujú, aby súd dožiadaného členského štátu odmietol uznať alebo vykonať toto rozhodnutie len z dôvodu odlišnosti právnej normy uplatnenej súdom členského štátu pôvodu a normy, ktorú by použil súd dožiadaného členského štátu, ak by rozhodoval o spore. Takisto nemôže súd členského štátu, v ktorom sa žiada o uznanie, kontrolovať presnosť hodnotení z hľadiska práva alebo skutkového stavu, ktoré urobil súd členského štátu pôvodu (rozsudky z 28. apríla 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, bod 58, a z 25. mája 2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, bod 41).

37 V dôsledku toho je uplatnenie ustanovenia o verejnom poriadku uvedeného v článku 34 bode 1 nariadenia č. 44/2001 prípustné len v prípade, že uznanie alebo vykonanie rozhodnutia vydaného iným členským štátom by neprijateľným spôsobom narúšalo právny poriadok dožiadaného členského štátu, keďže by ohrozovalo niektorú jeho základnú zásadu. S cieľom dodržať zákaz prehodnotiť meritum cudzieho rozsudku musí byť toto ohrozenie zjavným porušením právneho predpisu, ktorý je v štáte, v ktorom sa žiada o uznanie, považovaný za podstatný pre právny poriadok, alebo práva, ktoré je v tomto právnom poriadku považované za zásadné (rozsudky z 28. apríla 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, bod 59, a z 25. mája 2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, bod 42).

38 V tomto ohľade súd dožiadaného členského štátu nemôže bez toho, aby sa tým spochybnil účel nariadenia č. 44/2001, odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie pochádzajúce z iného členského štátu len z dôvodu, že sa domnieva, že v tomto rozhodnutí bolo nesprávne uplatnené vnútroštátne právo alebo právo Únie. Naopak, treba vychádzať z toho, že v takých prípadoch systém prostriedkov nápravy zavedený v každom členskom štáte, ktorý je doplnený mechanizmom prejudiciálneho konania stanoveným v článku 267 ZFEÚ, poskytuje osobám podliehajúcim súdnej právomoci dostatočnú záruku. Ustanovenie o verejnom poriadku sa v takých prípadoch uplatní, len pokiaľ uvedené nesprávne právne posúdenie znamená, že sa

uznanie alebo výkon rozhodnutia v dožiadanom členskom štáte považuje za zjavné porušenie právnej normy, ktorá má v právnom poriadku uvedeného členského štátu zásadný význam (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. apríla 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, bod 60).

39 Okolnosť, že predmetné zjavné porušenie sa týka právnej normy Únie, a nie normy vnútroštátneho práva dožiadaného členského štátu nemení podmienky použitia ustanovenia o verejnom poriadku v zmysle článku 34 bodu 1 nariadenia č. 44/2001, či už ide o hmotnoprávnu alebo procesnú normu. V súlade s ustálenou judikatúrou je totiž úlohou vnútroštátneho súdu zabezpečiť s rovnakou účinnosťou ochranu práv stanovených vnútroštátnym právnym poriadkom a práv priznaných právnym poriadkom Únie. Ustanovenie o verejnom poriadku sa teda uplatní rovnakým spôsobom, ak uznanie alebo výkon dotknutého rozhodnutia v dožiadanom členskom štáte vedie k zjavnému porušeniu právnej normy, ktorá je zásadná v právnom poriadku Únie, alebo práva, ktoré je v tomto právnom poriadku uznávané ako základné, a teda v právnom poriadku tohto členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. júla 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, bod 48, a zo 7. septembra 2023, Charles Taylor Adjusting, C-590/21, EU:C:2023:633, bod 36, ako aj citovanú judikatúru).

40 Súdny dvor už rozhodol, že je to tak najmä v prípade základných práv uznaných na úrovni Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. marca 2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, bod 38).

41 Keďže uplatnenie nariadenia č. 44/2001 vnútroštátnym súdom predstavuje výkon práva Únie v zmysle článku 51 ods. 1 Charty, tento súd musí dodržať požiadavky vyplývajúce zo základných práv zakotvených v Charte, najmä ak mu bol predložený opravný prostriedok podľa článku 43 alebo článku 44 nariadenia č. 44/2001, ktorého cieľom je overiť existenciu dôvodu odmietnutia výkonu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. mája 2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, bod 44, a zo 7. mája 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, bod 55).

42 Vzhľadom na to treba pripomenúť, že zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi má v práve Únie zásadný význam vzhľadom na to, že umožňuje vytvorenie a zachovanie priestoru bez vnútorných hraníc. Táto zásada najmä v súvislosti s priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti konkrétne ukladá každému z týchto štátov, aby vychádzal z toho, že okrem výnimočných okolností všetky ostatné členské štáty dodržujú právo Únie a najmä základné práva týmto právom uznané [stanovisko 2/13 (Pristúpenie Únie k EDĽP) z 18. decembra 2014, EU:C:2014:2454, bod 191].

43 Členské štáty tak môžu byť pri uplatňovaní práva Únie povinné na základe práva Únie predpokladať dodržiavanie základných práv zo strany ostatných členských štátov, takže nielenže nemôžu od iného členského štátu požadovať vyššiu vnútroštátnu úroveň ochrany základných práv, než akú zaručuje právo Únie, ale nemôžu ani – okrem výnimočných prípadov – overovať, či tento iný členský štát skutočne v konkrétnom prípade dodržal základné práva zaručené Úniou [stanovisko 2/13 (Pristúpenie Únie k EDĽP) z 18. decembra 2014, EU:C:2014:2454, bod 192].

44 Iba v prípade, že by výkon rozhodnutia v dožiadanom členskom štáte mal za následok zjavné porušenie základného práva zakotveného v Charte, je teda súd tohto členského štátu povinný, ako uviedol generálny advokát v bode 189 svojich návrhov, podľa článku 34 bodu 1 a článku 45 nariadenia č. 44/2001 odmietnuť výkon tohto rozhodnutia alebo prípadne zrušiť vyhlásenie jeho vykonateľnosti.

O článku 11 Charty

45 Podľa článku 11 ods. 1 Charty má každý právo na slobodu prejavu, ktoré zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie a myšlienky bez zasahovania orgánov verejnej moci a bez ohľadu na hranice.

46 Pokiaľ ide o novinárov a/alebo vydavateľov a tlačové orgány v dôsledku uverejnenia novinového článku, sloboda prejavu a právo na informácie sú osobitne chránené článkom 11 ods. 2 Charty, podľa ktorého sa musí rešpektovať sloboda a pluralita médií.

47 Práva a slobody zakotvené v článku 11 Charty však nie sú absolútnymi výsadami, ale musia sa vnímať vo vzťahu k ich úlohe v spoločnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 120, ako aj citovanú judikatúru).

48 Charta, ako vyplýva z jej článku 52 ods. 1, totiž pripúšťa obmedzenia výkonu týchto práv a slobôd, pokiaľ sú tieto obmedzenia stanovené zákonom, rešpektujú podstatu uvedených práv a slobôd a za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality sú nevyhnutné a skutočne zodpovedajú cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo potrebe chrániť práva a slobody iných.

49 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 11 Charty predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej a pluralitnej spoločnosti a je súčasťou hodnôt, na ktorých je v súlade s článkom 2 ZEÚ založená Únia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. decembra 2016, Tele2 Sverige a Watson a i., C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970, bod 93, ako aj z 23. apríla 2020, Associazione Avvocatura per i diritti LGBTI, C-507/18, EU:C:2020:289, bod 48). Zásahy do práv a slobôd zaručených týmto článkom 11 sa teda musia v takomto kontexte obmedziť na to, čo je striktne nevyhnutné (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. marca 2001, Connolly/Komisia, C-274/99 P, EU:C:2001:127, bod 41).

50 Platí to najmä v prípade zásahov týkajúcich sa novinárov, vydavateľov a tlačových orgánov vzhľadom na význam tlače v demokratickej spoločnosti a v právnom štáte (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. decembra 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, bod 113, a z 29. júla 2019, Spiegel Online, C-516/17, EU:C:2019:625, bod 72).

51 Okrem toho podľa článku 52 ods. 3 Charty majú práva, ktoré obsahuje, rovnaký zmysel a rozsah ako zodpovedajúce práva zaručené EDĽP, čo nebráni tomu, aby právo Únie priznávalo širší rozsah ochrany týchto práv [rozsudok z 22. júna 2023, K.B. a F.S. (Skúmanie trestno-právnych otázok *ex offo*), C-660/21, EU:C:2023:498, bod 41].

52 Na účely výkladu článku 11 Charty teda Súdny dvor musí zohľadniť zodpovedajúce práva zaručené článkom 10 EDĽP, ako ich vykladá Európsky súd pre ľudské práva, ako úroveň minimálnej ochrany [pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. marca 2022, Autorité des marchés financiers, C-302/20, EU:C:2022:190, bod 67, a z 12. januára 2023, Migracijos departamentas (Dôvody prenasledovania založené na politických názoroch), C-280/21, EU:C:2023:13, bod 29, ako aj citovanú judikatúru].

53 Z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že výnimky, ktorým podlieha sloboda prejavu, sa majú vykladať reštriktívne a že článok 10 ods. 2 EDĽP ponecháva len malý priestor pre obmedzenia slobody prejavu v oblasti politickej diskusie a v oblasti otázok všeobecného záujmu (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 17. decembra 2004, Pedersen

a Baadsgaard v. Dánsko, CE:ECHR:2004:1217JUD004901799, bod 71; rozsudok ESĽP, 23. apríla 2015, Morice v. Francúzsko, CE:ECHR:2015:0423JUD002936910, body 124 a 125, ako aj rozsudok ESĽP, 17. januára 2017, Tavares de Almeida Fernandes a Almeida Fernandes v. Portugalsko, CE:ECHR:2017:0117JUD003156613, bod 55).

54 Otázky všeobecného záujmu sú otázky, ktoré môžu legitímne zaujímať verejnosť a otázky, ktoré vzbudzujú jej pozornosť alebo ju podstatne znepokojujú, najmä preto, že sa týkajú blaha občanov alebo života spoločnosti. Do tejto kategórie patria otázky týkajúce sa profesionálneho športu (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 22. februára 2007, Nikowitz a Verlagsgruppe News GmbH v. Rakúsko, CE:ECHR:2007:0222JUD000526603, bod 25, ako aj rozsudok ESĽP, 27. júna 2017, Satakunnan Markkinapörssi Oy a Satamedia Oy v. Fínsko, CE:ECHR:2017:0627JUD000093113, bod 171), a teda otázky súvisiace s dopingom v profesionálnom športe.

55 V tejto súvislosti Európsky súd pre ľudské práva zdôrazňuje zásadnú úlohu, ktorú tlač zohráva v demokratickej spoločnosti, takže záruky, ktoré sa jej majú poskytnúť, majú osobitný význam. Hoci tlač nesmie prekročiť určité medze týkajúce sa najmä ochrany dobrej povesti alebo práv iných osôb, prináleží jej, aby v súlade so svojimi povinnosťami a svojou zodpovednosťou oznámila informácie a myšlienky o všetkých otázkach všeobecného záujmu. V opačnom prípade by tlač nemohla zohrávať svoju zásadnú úlohu ako verejný strážny pes. Preto treba priznať veľkú váhu záujmu demokratickej spoločnosti na zabezpečení a zachovaní slobody tlače, pokiaľ ide o určenie, ako to vyžaduje článok 10 ods. 2 EDĽP, či je predmetný zásah primeraný sledovanému legitímnemu cieľu (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 23. septembra 1994, Jersild v. Dánsko, CE:ECHR:1994:0923JUD001589089, bod 31; rozsudok ESĽP, 21. januára 1999, Fressoz a Roire v. Francúzsko, CE:ECHR:1999:0121JUD002918395, bod 45, ako aj rozsudok ESĽP, 16. júna 2015, Delfi AS v. Estónsko, CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, bod 132).

56 Tieto zásady sa vzťahujú nielen na novinárov, ale aj na vydavateľov tlače, ktorí sa v plnej miere podieľajú na slobode prejavu a majú spoločné povinnosti a zodpovednosť uvedené v článku 10 ods. 2 EDĽP (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 15. januára 2009, Orban a i. v. Francúzsko, CE:ECHR:2009:0115JUD002098505, bod 47).

57 Hoci osoby poškodené hanlivým výrokom alebo inými druhmi protiprávneho obsahu musia mať možnosť podať žalobu o náhradu škody, ktorá môže byť účinným prostriedkom nápravy proti poškodeniu ich dobrej povesti, každé rozhodnutie, ktorým sa priznáva náhrada škody za poškodenie dobrej povesti, musí predstavovať primeraný vzťah proporcionality medzi priznanou sumou a predmetným poškodením (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 15. februára 2005, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, bod 96; rozsudok ESĽP, 16. júna 2015, Delfi AS v. Estónsko, CE:ECHR:2015: 0616JUD006456909, body 110 a 131, ako aj rozsudok ESĽP, 17. januára 2017, Tavares de Almeida Fernandes a Almeida Fernandes v. Portugalsko, CE:ECHR:2017:0117JUD003156613, bod 77).

58 V tejto súvislosti treba rozlišovať medzi uložením povinnosti v prospech právnickej osoby a uložením povinnosti v prospech fyzickej osoby, keďže poškodenie dobrej povesti fyzickej osoby môže mať vplyv na jej dôstojnosť, zatiaľ čo dobrá povesť právnickej osoby nemá tento morálny rozmer (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 15. februára 2005, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, bod 94; rozsudok ESĽP, 19. júla 2011, UJ v. Maďarsko, CE:ECHR:2011:0719JUD002395410, bod 22, a rozsudok ESĽP, 11. januára 2022, Freitas Rangel v. Portugalsko, CE:ECHR:2022:0111JUD007887313, body 48, 53 a 58).

59 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Európsky súd pre ľudské práva posudzuje primeranosť zásahov na základe rovnakých kritérií tak vo vzťahu k právnickej osobe, ako aj vo vzťahu k jednotlivcovi (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 5. decembra 2017, Frisk a Jensen v. Dánsko, CE:ECHR:2017:1205JUD001965712, bod 55).

60 Pokiaľ ide o primeranosť sankcie, každé neoprávnené obmedzenie slobody prejavu so sebou prináša riziko, že v budúcnosti dôjde k narušeniu alebo ochromeniu mediálneho pokrytia podobných otázok. Podstatné je samotné uloženie povinnosti, hoci má len občianskoprávnu povahu a uložená sankcia je menšieho rozsahu (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 10. novembra 2015, Couderc a Hachette Filipacchi associés v. Francúzsko, CE:ECHR:2015:1110JUD004045407, bod 151, ako aj rozsudok ESĽP, 25. februára 2016, Société de conception de presse et d'édition v. Francúzsko, CE:ECHR:2016:0225JUD000468311, bod 49).

61 Konkrétne podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba postupovať s najväčšou obozretnosťou, ak prijaté opatrenia alebo sankcie môžu odradiť tlač od účasti na diskusii o otázkach všeobecného legitímneho záujmu, a teda môžu mať odradzujúci účinok na výkon slobody tlače vo vzťahu k takýmto otázkam (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 20. mája 1999, Bladet Tromsø a Stensaas v. Nórsko, CE:ECHR:1999:0520JUD002198093, bod 64, ako aj rozsudok ESĽP, 17. decembra 2004, Cumpănă a Mazăre v. Rumunsko, CE:ECHR:2004:1217JUD003334896, bod 111).

62 V tejto súvislosti treba konštatovať, že suma náhrady škody v nepredvídateľnej alebo veľkej výške v porovnaní so sumami priznanými v porovnateľných veciach poškodzovania dobrého mena môže mať odradzujúci účinok na výkon slobody tlače [pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 7. decembra 2010, Público – Comunicação Social, S.A. a i. v. Portugalsko, CE:ECHR:2010:1207JUD003932407, bod 55, ako aj rozsudok ESĽP, 15. júna 2017, Independent Newspapers (Ireland) Limited v. Írsko, CE:ECHR:2017:0615JUD002819915, body 84 a 85].

63 Okrem toho vzhľadom na základnú úlohu tlače v demokratickej spoločnosti a záruky, ktorými musí disponovať v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 55 tohto rozsudku, je to vo všeobecnosti tak v prípade, keď uloženie povinnosti spočíva v priznaní náhrady škody poškodenej osobe, ktorá presahuje skutočne vzniknutú majetkovú alebo nemajetkovú ujmu.

64 Takýto odradzujúci účinok môže dokonca vyplývať aj z uloženia povinnosti zaplatiť relatívne nízke sumy vzhľadom na štandardy uplatňované v porovnateľných veciach poškodzovania dobrého mena. Tak je to v zásade v prípade, keď sa priznané sumy ukážu ako podstatné vo vzťahu k prostriedkom, ktoré má k dispozícii osoba, ktorej bola uložená povinnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 15. februára 2005, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, bod 96), či už ide o novinára alebo vydavateľa tlače.

65 Okrem toho na účely posúdenia primeranosti priznanej náhrady škody je potrebné zohľadniť aj iné uložené sankcie, akými sú uverejnenie popretia informácie, oprava alebo formálne ospravedlnenie, ako aj trovy konania uložené povinnej osobe (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 11. decembra 2012, Ileana Constantinescu v. Rumunsko, CE:ECHR:2012:1211JUD003256304, bod 49; rozsudok ESĽP, 10. novembra 2015, Couderc a Hachette Filipacchi associés v. Francúzsko, CE:ECHR:2015:1110JUD004045407, bod 152, ako aj rozsudok ESĽP, 27. júna 2017, Ghiulfer Predescu v. Rumunsko, CE:ECHR:2017:0627JUD002975109, bod 61).

O výklade článku 34 bodu 1 a článku 45 nariadenia č. 44/2001 v spojení s článkom 11 Charty

66 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že podľa článku 34 bodu 1 a článku 45 nariadenia č. 44/2001 výkon rozsudku, ktorým sa vydavateľskej spoločnosti denníka, ako aj jednému z jeho novinárov ukladá povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel športový klub a jeden z členov jeho lekárskeho tímu z dôvodu poškodenia ich dobrej povesti v dôsledku uverejnenia informácie, ktorá sa ich týka, v uvedenom denníku, musí byť odmietnutý, ak by jeho následkom bolo zjavné porušenie práv a slobôd zakotvených v článku 11 Charty.

67 Takéto zjavné porušenie článku 11 Charty totiž patrí do oblasti verejného poriadku dožiadaného členského štátu, a teda predstavuje dôvod odmietnutia výkonu uvedený v článku 34 bode 1 nariadenia č. 44/2001 v spojení s jeho článkom 45.

68 Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby s prihliadnutím na všetky okolnosti prejednávanej veci, medzi ktoré patria nielen prostriedky osôb, ktorým bola uložená povinnosť, ale aj závažnosť ich pochybenia a rozsah ujmy, ako boli konštatované v rozhodnutiach, o ktoré ide vo veci samej, posúdil, či by výkon týchto rozhodnutí mal vzhľadom na kritériá uvedené v bodoch 53 až 64 tohto rozsudku za následok zjavné porušenie práv a slobôd, ako sú zakotvené v článku 11 Charty.

69 Na tento účel prináleží tomuto súdu, aby overil, či sa náhrada škody priznaná v uvedených rozsudkoch javí ako zjavne neprimeraná vo vzťahu k predmetnému poškodeniu dobrej povesti a môže tak mať v dožiadanom členskom štáte odradzujúci účinok, pokiaľ ide o mediálne pokrytie podobných otázok v budúcnosti alebo všeobecnejšie o výkon slobody tlače, ako je zakotvená v článku 11 Charty.

70 V tejto súvislosti treba spresniť, že hoci vnútroštátny súd môže zohľadniť sumy priznané v dožiadanom členskom štáte za porovnateľný zásah, prípadný rozdiel medzi týmito sumami a výškou náhrady škody priznanej v uvedených rozsudkoch sám osebe nepostačuje na to, aby sa automaticky a bez neskorších overení dospelo k záveru, že táto náhrada škody je zjavne neprimeraná vo vzťahu k predmetnému poškodeniu dobrej povesti.

71 Okrem toho vzhľadom na to, že overenie, ktoré má vykonať vnútroštátny súd, má za cieľ len identifikovať zjavné porušenie práv a slobôd zakotvených v článku 11 Charty, nemôže byť spojené s preskúmaním meritórnych posúdení vykonaných súdmi členského štátu pôvodu, keďže takéto preskúmanie je skúmaním z hľadiska rozhodnutia vo veci samej, ktoré je výslovne zakázané článkom 36 a článkom 45 ods. 2 nariadenia č. 44/2001. V prejednávanej veci tak vnútroštátny súd nemôže najmä preskúmať, či EE a Société editrice du Monde konali pri uverejnení článku, o ktorý ide vo veci samej, v súlade so svojimi povinnosťami a zodpovednosťou, alebo spochybniť konštatovania uvedené v rozsudku Tribunal Supremo (Najvyšší súd) z 24. februára 2014, pokiaľ ide o závažnosť pochybenia EE alebo Société editrice du Monde alebo rozsah škody, ktorá vznikla klubu Real Madrid a AE.

72 Vzhľadom na otázky vnútroštátneho súdu treba ešte poznamenať, že ako vyplýva z bodov 58 a 63 tohto rozsudku, nemožno vylúčiť, že tento súd vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci konštatuje existenciu zjavného porušenia slobody tlače vyplývajúceho z výkonu rozsudkov, o ktoré ide vo veci samej, pokiaľ ide len o jedného zo žalobcov alebo jedného z dvoch žalovaných, ktorých sa týkajú tieto rozsudky.

73 Za predpokladu, že by konštatoval existenciu zjavného porušenia slobody tlače, mal by tento súd obmedziť odmietnutie výkonu uvedených rozsudkov v dožiadanom členskom štáte na zjavne neprimeranú časť priznanej náhrady škody.

74 Z vyššie uvedeného vyplýva, že na položené otázky treba odpovedať tak, že článok 34 ods. 1 a článok 45 nariadenia č. 44/2001 v spojení s článkom 11 Charty sa majú vykladať v tom zmysle, že výkon rozsudku, ktorým bola vydavateľskej spoločnosti denníka a jednému z jeho novinárov uložená povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu spôsobenú športovému klubu a jednému z členov jeho lekárskeho tímu z dôvodu poškodenia ich dobrej povesti v dôsledku informácie, ktorá sa ich týka a ktorá bola uverejnená v tomto denníku, treba odmietnuť, pokiaľ by viedol k zjavnému porušeniu slobody prejavu, ako je zakotvená v článku 11 Charty, a teda k narušeniu verejného poriadku dožiadaného členského štátu.

O trovách

75 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Článok 34 bod 1 a článok 45 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach v spojení s článkom 11 Charty základných práv Európskej únie

sa majú vykladať v tom zmysle, že:

výkon rozsudku, ktorým bola vydavateľskej spoločnosti denníka a jednému z jeho novinárov uložená povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu spôsobenú športovému klubu a jednému z členov jeho lekárskeho tímu z dôvodu poškodenia ich dobrej povesti v dôsledku informácie, ktorá sa ich týka a ktorá bola uverejnená v tomto denníku, treba odmietnuť, pokiaľ by viedol k zjavnému porušeniu slobody prejavu, ako je zakotvená v článku 11 Charty základných práv Európskej únie, a teda k narušeniu verejného poriadku dožiadaného členského štátu.

Podpisy